

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE SANT MARTÍ 2013

Pepi Miró Piñol

Bon dia, altafullencs i altafullenques,

Quan la Comissió de Festes em va demanar que fes el Pregó de la Festa Major vaig quedar molt sorpresa, perquè pensava que normalment els qui fan el Pregó són personatges d'una certa rellevància, i per tant no creia ser jo la persona indicada.

Tot seguit, però, em va venir una llumeta i vaig veure que potser tan important és ser un gran personatge com un dels petits que donen vida al poble participant en les activitats del dia a dia, i ajudant la gent d'Altafulla, sobretot les persones grans i els nens, a gaudir i a viure millor.

Jo vaig arribar a Altafulla fa 22 anys, quan després de molt de temps vaig retrobar al Faristol el Gregori. Ens vam enamorar i, com que no teníem edat per a gaires festes, al cap de poc vaig agafar la maleta i el meu gat i apa!, cap a Altafulla.

Aquí, a part d'un marit, m'hi vaig trobar dos fills: l'adolescent Ivan i el petit i estimat Pau. I posats a estimar, també vaig començar a estimar Altafulla, que des d'aleshores forma una part important de la meva vida. Tampoc els meus germans i germanes no han pogut resistir la temptació de viure aquí. I és que, ja se sap: on han viscut els romans, queda-t'hi!

Com sabeu, el que més m'agrada és explicar contes del Pepito i, mireu, tot just l'altre dia me'l vaig trobar quan jo sortia del Centre Obert, centre de la Regidoria d'Acció Social on ajudem a fer els deures i altres activitats a nens i nenes. I va dir-me:

—Ei, Pepi!, on vas tan atrafegada?

—Ui, quins nervis que porto! Estic preparant el pregó de la Festa Major de Sant Martí.

—Ah, sí, Sant Martí! És la història que ens vas explicar, que era un soldat romà, alt i ben plantat, però que no volia lluitar, encara que era valentot.

—Sí, Pepito, diríem que va ser el primer insubmís de la història.

—Esclar, i com que era pacifista, els seus companys soldats, per burlar-se d'ell, el van despullar i el van lligar a un arbre, amb el fred que feia!

—Però Déu, que estava a l'aguait, perquè ja havia donat la meitat de la seva capa a un pobre, va fer lluir un sol espatarrant i el va salvar de morir, i els soldats van fugir atemorits. I, des d'aleshores, cada novembre tenim uns dies assolellats: l'estiuet de Sant Martí.

—Tant de bo hi hagués més gent de pau com ell, i no tantes baralles i mals rotllos com hi ha pel món.

—Doncs mira, aquí tenim moltes entitats de tota mena, i això ajuda una mica a conviure amb la gent que, per exemple, són d'un altre país, estan a l'atur o simplement són persones actives que...

—D'acord, Pepi, d'acord. Al final em faràs plorar, no et posis "filosòfica". Me'n vaig amb el Frederic, que té assaig de castells, la Júlia, de ball de bastons, i jo de Diables petits. Estem "emocionats". Ens trobem a l'empalmada, adéu!

—Caram, com us prepareu per a la Festa Major. Compte amb els petards!

Segueixo pensant que és d'admirar que en un poble petit com el nostre hi hagi un ventall tan ampli d'entitats: esportives, lúdiques, assistencials, culturals, d'esbarjo... Una d'elles és la Coral Nous Rebrots, i aquí és on entro jo. Som uns trenta cantaires; cantem caramelles, per les Festes, pel camí de la Creu, fem intercanvi amb altres corals... Hem actuat a Saragossa, Tarragona, Jaca, Cerdanyola, Roda, la Nou... Uf!, i a molts més llocs. No sabeu com ens ho passem, de bé! Arribes a l'assaig cansat dels maldecaps de la setmana. El Dani (el nostre director) et fa agafar aire, vocalitzes i cantes... i sents un pessigolleig al cor que et revifa. Aprofito per convidar a tothom a qui li agradi cantar que s'hi apunti. No cal saber música; això sí, s'ha de tenir bona oïda. L'any que ve celebrarem els cinquanta anys, la farem ben grossa!!

He treballat molts anys al menjador del col·legi de La Portalada, en contacte amb els nens. Jugant amb ells, xerrant, cantant-los cançons i inventant-me contes i petites obres de teatre, amb uns personatges protagonistes com el Pepito, el Frederic i la Júlia, que passen tota mena d'aventures localitzades al poble. Després els he anat explicant en altres llocs i moments, com a la Biblioteca, a l'Escola de Música, per la Festa Major... Amb aquestes historietes del trapella del Pepito la canalla s'ho passa bé, i per això sempre en vaig escrivint de noves.

Però no solament els petits m'han aportat coses. El meu contacte amb la gent gran m'ha donat una visió de com era l'Altafulla dels nostres avis i m'ha ensenyat que has de gaudir de totes les coses bones que et va donant la vida.

Ja n'hi ha prou, d'explicar coses meves. Hem vingut per passar-ho bé. Sant Martí està impacient, vol començar la festa amb el futbol, i també amb castells, ball, música, diables, bastoners, teatre... Ui, millor que mireu el programa, que si jo us haig de

dir el que fem no acabarem mai. Ell és el nostre patró i es fa estimar; esperem que ens protegeixi i ens ajudi a tirar endavant.

Agraeixo a l'Ajuntament la invitació per fer aquest pregó i convido a tothom a assaborir la festa: als del poble, als nouvinguts i als forasters.

Visca Sant Martí!

Visca la gresca!

Visca Altafulla!

Visca Catalunya!

Altafulla, novembre del 2013